

krænke. Derfor har jeg forlangt, at man skal overdrage denne Ejendomsret til Staten i saa stort Maal som muligt, og det forekommer mig, at det ærede Medlem ikke har nogen Grund til at tale om Ejendomsret i den Forbindelse, han har gjort.

Naar Grundejerne ved disse Baner faa, hvad der efter Lovforslaget bydes dem, Halvdelen af Værdistigningen — hvad de efter min Opfattelse absolut ikke ere berettigede til — faa de mere end een Gang Fordel af disse Anlæg. For det første faa de fuld Erstatning for den Jord, de maa afstaa, hvis de komme til at afstaa nogen, og fuld Erstatning for de Ulemper, der paa en eller anden Maade paaføres deres Ejendom. Endelig faa de Fordelen ved at ligge i Nærheden af Jernbanen og Jernbanestationen, og endelig forærer man dem Halvdelen af den Værdistigning, som er en Følge af, at hele Samfundet bygger Jernbaner og betaler til dem. Jeg synes derfor ikke, at det ærede Medlem har nogen som helst Grund til at beklage sig eller komme saa højt op, som han gjorde, af Hensyn til Grundlovens § 82, thi Grundejerne faa baade i Pose og Sæk efter dette Lovforslag.

Det var ligesom et Pust af Aanden fra Begyndelsen af forrige eller næstforrige Aarhundrede, der kom frem gennem det ærede Medlems Tale, af Aanden fra den Gang, man holdt paa, at de, der havde meget, skulde have mere. Saaledes er Opfattelsen nu en Gang ikke mere. Nu sige vi: De, der faktisk have Ejendomsretten, skulde ogsaa have den, og Ejendomsretten til Værdistigningen ved Banerne tilhører ikke Grundejerne, men hele Samfundet. Jeg vil derfor bede den højtærede Minister om at staa fast paa det Forslag, han har stillet her. Det er, selv om det kan volde Vanskeligheder at gennemføre det, og selv om man kommer til at forsøge sig noget frem, et godt Forslag, der er stillet i Samfundets Interesse. Jeg vil haabe, at det skal kunne blive ophøjet til Lov, selv om der er enkelte, der se deres personlige Fordel ved at sætte sig derimod.

Ludvig Reventlow: Jeg maa tilstaa, at jeg har følt mig meget lidt tilfredsstillet ved det Svar, som den højtærede Minister har givet paa mine Udtalelser for-

leden. Jeg tillod mig den Gang at fremhæve det naturlige i, at de Baner, som det er Hensigten at bygge paa Lolland-Falster, bleve stillede nogenlunde under samme Vilkaar som de Baner, der bleve byggede andre Steder i Landet. Jeg tillod mig at fremdrage det retfærdige heri, og jeg anmodede den højtærede Minister om at se med Velvillie paa denne Sag. Den højtærede Minister har dertil ikke haft andet Svar end dette: „Rør ikke ved Tilskuddene“. Og det var netop det Svar, jeg allernødigst vilde høre af den højtærede Minister. Det er omtrent det samme, som jeg i mine Soldaterdage saa ofte hørte: Pil ikke ved Aftrækkeren, for saa gaar det rent galt. Men jeg kan ikke forstaa, hvorfor den højtærede Minister vil have, at disse Tilskud skulde være saaledes, en Art Mimoser, som der ikke maa røres ved, skulde være et noli me tangere, som der slet ikke maa forhandles om i Udvalget. Mig forekommer det netop at være en Pligt for Udvalget at undersøge, hvorvidt de Tilskud, der ere foreslaaede i Lovforslaget, ramme det rette.

Sagen staar for mig saaledes, at Tilskuddene ere foreslaaede for smaa baade til Banen paa Falster og til de to Baner paa Lolland, og jeg ser ikke nogen Grund til, at det skulde gaa, som den højtærede Minister mente, at naar der forhøjes et Sted, skal der forhøjes over hele Linien. Jeg forstaaer ikke, hvorfor Bidragene, naar de ere for smaa et Sted, ikke kunne forhøjes paa dette Sted, uden at derfor de, der have faaet rigeligt Tilskud, ogsaa skulde have dette forhøjet. Det forekommer mig, at der, hvor der trænges til Forhøjelse, bør der forhøjes, men hvor Tilskuddet er foreslaaet rigeligt, er der ikke Grund til at forhøje det. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig længere her ved. Jeg stoler nu alligevel paa, at det skal lykkes os at røre den højtærede Ministers Hjerte, som jeg jo ved, at vi Lolliker og Falstringer staa lige saa nær som de øvrige Provinnsbeboere, og jeg er overbevist om, at naar vi appellere til det høje Tings Retfærdighedsfølelse, ville vi ikke gøre det forgæves.

Men der er en anden Ting, som jeg vil fremdrage i Dag med et Par Ord, netop fordi den Sag i Dag er bleven ak-